

Şəhid Şahmar Soltanlının əziz xatirəsinə...

Bir ağ saçlı ana düşünün ... Ümidini hər şeydən üzmüş,dalğın və gözü nəmli Şəhid anası. Gözlərini oğlunun telefondakı şəklinə dikərək ətrafını belə hiss etmirdi o ana ...

Mən Gülxar ananın uzun sükutdan sonra hışqırığına ağrıdım o gün. Nə ilə təsəlli edəcəyimi düşündüm. Heç bir söz tapa bilmirdim.Nə deyim?

Qəhərdən boğulan boğazımın, dişimdə sıxdığım dodaqlarımın ağrısını belə hiss etmirdim.

Uzun sükutdan sonra -"oğlunuzdur,can ana" deyə bildim.Gülxar ana sadəcə başını təsdiq üçün yellədi.

Mən də, oğlunu hərbi xidməti vəzifəsini yerinə yetirərək həlak olan bir ananın qızı idim,o ananın tanış ağrılarını öz anamda da duymuşdum axı.. niyə bu qədər ağır idi Gülxar

ananın iç göynədən hiçqırığı...

Hər şey İlahinin iradəsi ilə mövcuddur bu həyatda. Bizim Şəhid Teymur Rəsulovun kitab təqdimatında yan-yana oturduğumuz belə. Tədbirin sonuna kimi anaların göz yaşında mən də boğuldum. Bütün şəhidlər sanki bir-bir seçilmişlər.əməlləri kimi cizgiləri də eyni.

Şahmar haqqında yazmaq istəydim mənə Şəki şəhərinə Gülxar ananın ki-

Soltanlı Şahmar

çik ,amma Şahmarlı xatirələri ilə dolu olan doğma yurduna apardı.

Şirin dilli Gülxar ananın qayğı-sı,mehribanlığı ,ana sevgisi mənə də qucağında isindirməyə yetirdi.

Şahmardan danışmaqdan doymurdu ana, Şahmar sözünün əvvəli, axırı idi.

Şəhid Şahmarın anası Gülxar ananın dilindən: "Ana öz övladını öz içində zərrə-zərrə böyüdür,dünyaya gətirir. Ananın əziyyətli böyüdüüyü övladının kiçik uğurları belə onun gözündə yüksək səviyyədə görünür. Övladın xırda bürüməsi ananın ürəyini sızıldadır. Qəlbin tel kimi titrədir. (Mən bu sözləri ağlayaraq yazıram) Şahmar düşmənlərinin hücumunun qarşısını alarkən vurulan zaman mən onu hiss etmişəm...

İllər əvvəl qışın oğlan çağında bizim evə bahar gəlmişdi.1996-cı il fevralın 20-də Şahmar balam dünyaya göz açmışdı. Qəhrəman balam,igid balam,mehriban balam...

Adını atası Niyaməddin qoymuşdu ilk əvvəl. Sonra dayısının təklifi ilə Şahmar qoyuldu.

Şahmar çox sakit uşaq idi, am-

ma beşikdə yatmağı heç sevməzdi . Qucağımda lay-lay ilə böyütdüm balamı (İndi lay-layını məzarına oxuyuram). Çox ağıllı uşaq idi Şahmar, istiqanlı, dostcanlı idi.

Şahmar Şəki şəhəri 5 N-li orta məktəbin 1-ci sinfində təhsil almağa başlayandan müəllimləri tərəfindən hər zaman sevilirdi. Əlaçı, çalışqan idi. Mən musiqi müəllimi olduğumdan evimizdə piano vardı. Şahmarın da pianoya marağı get-gedə artdı və mən onu musiqi məktəbinə də yazdırdım. Burada da böyük uğur qazandı, balam. Çox gözəl ifa edirdi. Gitarada da sərbəst ifa edib, oxuyurdu. Şahmar 9-cu sinifdən kollecə sənədlərini verdi. Mən ondan gizli Bakı şəhərinə də qeyd elədim. O Bakıya düşdü. Ürəyimdə gizli ayrılıq kədərini hiss eləməyə də bunu oğluma bildirmədim. İllər keçdi,yoldaşım işdən çıxdı, mən qaldım evə gəlir gətirən tək insan. Şahmarın Bakıdakı kirayə pulu, geyim,ərzaq bunları çatdırmaq çox çətin idi artıq. Şahmar mənə tək qoymadı işə düzəldi evə kömək edə bilsin deyər. Qeyrətli balam ,işləmək onu məktəbindən ayrı saldı. O məcburən həmin ili dondurdu. Mənim banka verəcəyim kredit ev xərcləri daha da vəziyyəti çətinləşdirirdi. Sonra Şahmarı əsgəri xidmətinə yerinə yetirməsi üçün çağırış vərəqi gəldi. Yoldaşımın qəfil dünyasını dəyişməsi Şahmarın 1 il əsgərlik xidmətinin gecikməsinə səbəb oldu.

Onun əsgərliyi də çox çətinliklə keçdi. Tərtərin düşmənlə üz-üzə istiqamətində idi hərbi hissələri. Yanına gedəndə ondan heç ayrılmaq istəmədim. Yarı canım yanında qalırdı. Bir dəfə qohumlardan birinin toyu idi. Şahmar məzuniyyətə buraxılmışdı. Hamı şənənir,oynayırkı toyda. Dedim "Şahmar,sən niyə oynamırsan? Dedi:-Ana, siz bilmirsiniz,orda müharibədi, mən burda necə oynaya bilərəm?"

Nəhayət aprel ayının 20-si Şahmar əsgərlikdən qayıdıb gəldi. Sevincimin həddi hüdudu yox idi. Həmin vaxt pandemiya vaxtına düşdü. Və ardınca 2020-ci il II Qarabağ müharibəsi

başlandı. Şahmar məndən xəbərsiz "kənüllü" yazdıraraq oktyabrın 5-i müharibəyə yollandı. Şahmarla son gedişində görüşə bilmədim. Xəbərsiz getmişdi,bilirdi ki, mən ona mənə ola bilərəm. Ürəyim yarpaq kimi əsirdi. Oktyabrın əvvəli Şahmar Tərtər rayonunun Qafanlı kəndində yaralanır. Amma evə xəbər verilməməyini tələb edir. Həkimlər onu Bakıya yollamaq istəsələr də "Mənim yoldaşlarım orda canlarını ortaya qoyub savaşırs,mən gedim Bakıda qospaldada yatm?" -deyir. Bu mübahisədən sonra oradan yenidən müharibəyə yollanır.

17 oktyabr 2020-ci ildə Suqovuşanın azad olunması uğurunda Şəhid olur Şahmar. Neçə günlərlə axtarırdıq,noyabrın 24-nə kimi xəbər çıxmırdı. Neytralda qalmışdı balam. 24 noyabr Azərbaycan bayrağına bürünmüş tabutda gətirdilər igid Şahmarımı. Bu sarsıntıda günlərlə özümə gəlmədim. Necə ki,müharibəyə gedəndə yola sala bilmədimse ,sən mənizlə də balamı yola sala bilmədim. Həkimlərin yardımını ilə sakitləşdirici təsirində olmuşam .

7 ay... 7 ay Şahmarın yoxluğunu qəbul etmədim. 7 ay məzarına yad kimi baxıb gözlərimi bir nöqtəyə dikdim.

Sonra psixoloqlar yavaş-yavaş alışdırtdılar mənə. Ürəyim yanır.. Şahmar hələ uşaq olanda "Səni saraylarda yaşadacam,ana"-deyirdi. Sənsiz saray olmur ki ,balam. Mənim sarayım indi sənin məzar daşındır. Hər gün gedirəm,qucaqlayıram,danışırım sənənlə.

Nurlar içində yat ,gözəl balam. Məkanın cənnət olsun!"

Gülxar ananı dnlədikcə mənə boğan qəhəri boğmaq istəyirdim. Tərfi olmayan bir ağrı gözirdi ürəyimdə. Ucalığı bu gün gənclər üçün qeyrət məktəbinə çevrilən Şəhadət

yolu hər oğla nəşib olmur ,ana. Başını dik saxla ki,düşmənin rəzil olsun. Haqq yolunda Haqqa çatan oğullarınızın ruhu həmişə şad olsun!

